

L'ANY INTERNACIONAL NOMES

Per

Marta CLOS

Cauere en el tòpic de dir que la "societat és dolenta, està degradada..." és, moltes vegades, perillós; perillós en la mesura de què resulta una manera fàcil de desentendre'ns d'una realitat que esdevé moltes vegades angoixant, i que per tant no ens agrada.

Aquestes planes, doncs, no pretenen pas fer demagògia sobre un tema que ja és ben palès, la minusvàlia, sinó convidar a endinsar-nos una mica al món d'aquestes persones minusvàlides (físiques i síquiques) i que cadascú, individualment les seves pròpies conclusions.

HEM DE SER SOLIDARIS AMB NOSALTRES MATEIXOS

En Rafael Illana viu a Barcelona amb els seus pares. A l'edat d'11 anys va tenir la polio i va quedar impossibilitat físicament. Ara té 41 anys i des de fa molt de temps es dedica a la pintura. L'habitatge on em rep en Rafael és plena de llibres, quadres per acabar i tota classe de pincells; tot això a l'altura del llit on ell està ajegut. al seu costat un gat de color gris que quan em veu salta i ja no torna a aparèixer.

A part d'estudiar, pintar i viatjar, en Rafael treballa a ECOM (Entitats Col·laboradores amb el Minusvàlit)... ell mateix ens ho explica "Bé, jo havia estat molt temps desconectat amb moviments de minusvàlids, però va arribar un moment

en què com he viatjat bastant, em vaig plantejar que a part de les meves activitats, podria aportar la meua experiència a aquestes persones que estan treballant en aquest tema, i ara ja fa 11 anys que estic d'una manera més activa treballant en aquest sentit".

Quan li demano que expliqui una mica la seva vivència personal, les exposicions que ha fet i els problemes que ha tingut en la seva professió, somriu i em contesta. "Bé, per començar, la meua professió ja no és normal, en el món de l'art hi ha hagut grans marginacions en el meu cas això suposa doncs una limitació dins una altra marginació. De totes maneres, penso que posar exemples de casos concrets és d'alguna manera una trampa; tu no pots dir: mira, aquella persona és minusvàlida i fixa't tot el que ha fet!; penso que cada persona és un món i el què pugui arribar a ésser depèn de les circumstàncies en què es trobi i dels estímuls que rebí. En el meu cas em va estimular l'exemple d'altres persones que a part de... van fer grans coses, però més que això m'han estimulat altres persones que a part de la seva minusvàlia estan treballant pels demés... això és molt important. Aquesta solidaritat que reclama de la societat, nosaltres som els primers que hem de donar exemple. Si nosaltres no ens fem solidaris dels nostres companys, amb quin dret moral

A punt ja de finalitzar l'any 1981, l'any del Minusvàlid, un milió i mig, aproximadament, de persones al nostre país, continuen reivindicant el dret a conèixer en un món que molt sovint els ignora. I és trist que s'hagi

**SI TROBES
UN DISMINUIT
FISIC
QUÉ POTS FER?**